

FOTBALUL, MIJLOC AL EDUCAȚIEI FIZICE ȘCOLARE

Fotbalul este un mijloc al educației fizice. Practicat sub îndrumarea competentă, fotbalul dezvoltă calitățile de voință, dârzenia, combativitatea, curajul, inițiativa, perseverența și calitățile morale ca: spiritul de colegialitate, de muncă în colectiv și de întraajutorare, respectul față de coechipieri, față de adversari, arbitri și public, disciplina, conștiința activității pe care o desfășoară.

Prezența în programa școlară se justifică datorită caracteristicilor sale: este accesibil pentru toate categoriile de elevi (indiferent de nivelul de pregătire la care se află); necesită amenajări minime și cel mai important lucru, nu necesită o pregătire tehnică și tactică deosebită (la acest nivel), făcându-se uz de deprinderile motrice de bază: alergarea, aruncarea, săritura.

Datorită accesibilității sale și a satisfacțiilor emoționale pe care le generează, fotbalul se practică atât în modul organizat, cu scop competițional, cât și ocazional în scop de agrement. La nivelul învățământului gimnazial, fotbalul este unul din cele patru jocuri sportive cuprins în programa școlară pe care profesorul, în urma consultării colectivelor de elevi, decide dacă îl cuprinde în procesul de instruire și în ce perioadă de școlaritate, dar nu mai puțin doi ani de studiu. Pentru a aborda o predare eficientă, este necesar să se procure un număr mare de mingii, fie ele și din material plastic, care să permită un mare volum de repetări și consolidarea corectă a procedurilor tehnice de bază într-un volum mic de timp (de 25-30 minute, alocate într-o lecție), dând astfel posibilitatea de creștere a timpului pentru jocul bilateral. A renunța la acest punct de vedere, în favoarea doar a practicării globale, fără supravegherea directă a profesorului, care desfășoară activitate cu restul de elevi, chiar și în alte spații de lucru, are numeroase dezavantaje sub aspectele unei instruirii optime și al evitării producerii unor comportamente neadecvate sau chiar producerea unor brutalități generatoare de accidente.

Dacă vom considera că și fotbalul este (ca și celelalte discipline sportive) un mijloc al educației fizice, atunci pledoaria mai sus prezentată își găsește justificarea pentru convingerea tuturor celor implicați ca și acest joc, să parcurgă același proces de instruire și să nu se rezume numai la un sistem de confruntări și întreceri perpetue. Satisfacerea dorinței elevilor pentru

întrecere trebuie realizată prin multiplicarea practicării acestui iubit sport și în activități de extindere.

Cadrelor didactice, le revine obligația pe de o parte de a solicita serios în cadrul orelor practice capacitatea de efort a organismului elevilor, în funcție de posibilitățile individuale și nivelul lor de pregătire fizică, iar pe de altă parte, a-i înarma pe aceștia cu un volum important de mișcări, ideea întăririi și conservării stării de sănătate.

Programa nu trebuie aplicată în mod rigid. Nivelul colectivului, posibilitățile, timpul efectiv de lucru, cât și condițiile materiale sunt tot atâtea elemente ce vor determina volumul de cunoștințe predat. Fiind un joc colectiv al cărui specific este manevrarea mingii cu piciorul, fotbalul poate deprinde pe copii cu jocul tehnic (modelul minimal), fără ciocniri și brutalități, regulile jocului nepermițând să se ajungă la atitudini violente față de adversar, ele conduc spre o desfășurare corectă, mai ales dacă sunt bine cunoscute. Practicat ca sport de performanță, fotbalul prezintă cerințe mult mai complexe. Sportivul care practică jocul de fotbal va trebui să depună o muncă intensă în vederea rezolvării unor sarcini grele de antrenament, sarcini care pretind angrenarea maximă a tuturor capacităților fizice, morale, de voință și intelectuale. Pentru a putea face față cerințelor ridicate de fotbalul de performanță, tânărul va trebui educat în spiritul unei vieți sportive în adevăratul sens al cuvântului, fără excese și abuzuri. Realizarea obiectivelor propuse și respectarea cerințelor jocului de fotbal, are repercursiuni pozitive asupra evoluției ulterioare a sportivului ajutându-l să se realizeze și pe plan profesional.

BIBLIOGRAFIE

1. Alexe, N., (1993) – Antrenamentul sportiv modern, Editura Didactică și Pedagogică, București.
2. Antohi, L., Antohi, N., (1998) – Fotbalul modern de la antrenament la joc, Editura Chemarea, Iași.
3. Cojocaru, V., (2002) – Fotbal de la 6 la 18 ani. Metodica pregătirii, A.N.E.F.S., București